

lelse sigter til med Spørgsmaalet fra Nationalbanken, det er, at Nationalbanken havde ønsket en Tilkendegivelse fra de forskellige Erhverv og fra de forskellige Partiers Repræsentanter om, hvad de ansaa for Endemaalet for vor Valutapolitik. Det vil altsaa ses, at det er ikke mig, der nu pludselig hitter paa, at det skulde være ønskeligt, at vi klarer os Endemaalet, det har man anset for ønskeligt, ja for nødvendigt, lige fra den første Tid af, da repræsentative Mænd fra forskellige Erhvervsgræne og af forskellige politiske Anskuelse blev sammenkaldt for at drøfte disse Spørgsmaal.

Det ærede Medlem udtalte: „Jeg tror, det maa anses for særdeles heldigt, at Svaret paa Spørgsmaalet fra Nationalbanken er blevet dette: det maa være vor samfundsmæssige Opgave at bringe vor Krone igen til dens oprindelige Guldværdi“. Det er en fuldkommen ren og klar Bekendelse til Guldpariteten, og det ærede Medlem, som altid overdriver, var jo heller ikke fri for her at overdrive sin Kærlighed til Guldpariteten, thi han for løs paa mig, fordi jeg havde sagt, at vi med Egaliseringsfonden neppe kunde naa at faa Kronen op i Pari, vi maatte være glade ved, om vi nogenlunde kunde hævde det, som jeg kaldte Kronens indre Værdi, det vil sige bekæmpe den Undervurdering, som Kronen var udsat for udefra. Saa hævdede det ærede Medlem strengt sin Pegefinger og sagde: Nej, det er Statsministerens Opgave at hævde, at Kronens indre Værdi det er Guldpariteten, det er Guldkrøns Værdi.

Jeg kan heller ikke acceptere det ærede Medlems Begrundelse af, at han ikke tidligere begærede denne Udredning, som han nu anser for at være af saa overordentlig afgørende Betydning, denne Udredning af, hvilke Grunde der kan tale imod Nedskæringsstanken, og i det hele taget en gennemgaaende Belysning af Følgerne af en Nedskæringspolitik. Det ærede Medlem sagde, at naar han ikke begærede denne Udredning i Sommer — jeg havde jo peget paa, at naar han ønskede, at vi allerede til Oktober skulde tage endelig Stilling til Valutapolitikens Maal her i Landet, var det ikke for tidligt, at denne Undersøgelse blev sat i Gang allerede i Slutningen af Juli, naar denne Udredning var af saa afgørende Betydning for, at det ærede Medlem og hans Parti kunde tage Sitilling — saa var det, siger det ærede Medlem, fordi det laa i Valutaudvalgets Vedtagelse, at det skulde Regeringen forberede. Men det kunde da faktisk ikke falde Regeringen ind at forberede en Undersøgelse specielt af Ned-

skæringsønskerne, Ønsker, som indtil Dato aldeles ikke havde gjort sig gældende her inde paa Rigsdagen, ikke fra en eneste Side, og som var blevet slaaget ned ved enhver Lejlighed, hvor ansvarlige Repræsentanter for Erhvervene og ansvarlige Repræsentanter for de politiske Partier havde været til Stede. Saa maatte det ærede Medlem virkelig have sagt det, og han oplod jo da ogsaa til Slut sin Mund for et Par Uger siden og begærede dette i Valutaudvalget; men han maatte have begæret det den Gang.

Ligeledes finder jeg det en noget for vidt dreven Delikatesse af det ærede Medlem, naar han opfattede den højtærede Statsministers Henstilling om, at man ikke under Finanslovdebatten burde komme ind paa en egentlig Valutadebat eller overhovedet komme ind paa de Spørgsmaal, som laa i Valutaudvalget, saaledes at han ikke mente sig berettiget til, naar han talte om Statsministerens Programtale og nævnte, hvad han deri kunde tiltræde og hvad ikke — jeg tror for Resten, det ærede Medlem kunde tiltræde det hele —, da overfor et saa kapitalt Spørgsmaal at tage en ganske kort principiel Afstand paa dette Punkt og sige: her trænges til nærmere Overvejelse — eller noget saadant. Dette havde været fuldkommen stemmende med det ærede Medlems Løfte. Naar det ærede Medlem ikke gjorde det, tror jeg, som sagt, det var, fordi der er visse Ting, der først gaar op for et Menneske under ganske særlige Forhold; der er visse Omvendelser, som kræver en Aabenbaring, og denne Aabenbaring var endnu ikke kommet til det ærede Medlem.

Saa sagde det ærede Medlem, at det var Proklamationerne om Pari, der havde fremkaldt Bevægelsen opad. Her kan jeg henholde mig til den Bemærkning, jeg henvendte til den højtærede Statsminister i en noget anden Sammenhæng, for hvis Proklamationerne om Pari skulde fremkalde Opgang, er der jo det at sige dertil, at dette er blevet proklameret altid og længe, førend den stærke Stigning begyndte.

Det ærede Medlem spurgte, hvorved jeg vilde sikre Pausen. Jeg tror, jeg har gjort ganske loyalt Rede for, at der i denne Sag er saa store naturlige Vanskeligheder, at der overhovedet ikke kan tales om en absolut Sikring, og navnlig har jeg fralagt mig den Opfattelse, at der kunde skabes nogen absolut, ja, end ikke nogen særlig værdifuld Sikkerhed imod Svingninger opad. Men jeg spørger det ærede Medlem: hvorved vil han sikre sin Guldparitet ved 91, hvis han vil indføre den nu eller om ganske kort Tid?